

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobců: **a) J. K. a b) I. K.**, oba zast. Mgr. Ondřejem Šimánkem, advokátem, se sídlem Masarykova 186/5, Milevsko, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, za účasti osoby zúčastněné na řízení: J. R., v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 13. 7. 2016, č. j. 10 A 193/2015 – 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 31. 8. 2015, č. j. KUJCK 63212/2015/OREG, zamítl odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Milevsko (dále jen „stavební úřad“) ze dne 11. 5. 2015 č. j. MM 14323 ORR/Hr, jímž bylo nařídáno žalobcům jako vlastníkům stavby odstranění stavby oplocení na pozemku p. č. X v k. ú. S. a vedlejšími výroky označenými II. a III. byly stanoveny podmínky pro odstranění stavby. Žalovaný shledal, že žalobci provedli stavbu oplocení v celém rozsahu na pozemku, který

není v jejich vlastnictví. Vycházel přitom z protokolu o vytyčení hranice mezi pozemky p. č. st. X a p. č. X v k. ú. S. v a vyjádření Zeměměřičského a katastrálního inspektorátu v Českých Budějovicích (dále jen „ZKI“) ze dne 8. 4. 2015.

[2] Proti tomuto rozhodnutí brojili žalobci žalobou podanou ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích, v níž namítali, že způsob vytyčení hranice mezi pozemky p. č. st. X a p. č. X není správný. Žalobci považovali označení bodu 115-306 na hranici pozemků barvou za nepřesné a zavádějící, jelikož byl zaměřen ve vzdálenosti 0,65 m od betonového sloupku, který je však vertikálně nakloněn a vzdálenost tak může být změřena i jinak. Přesnější měření od bodu č. 115-314 by umístilo bod 115-306 i o 0,10 m dále a bod by se pak nacházel v toleranci 0,52 m, kterou připouští vyhláška č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí (dále jen „katastrální vyhláška“). Stavba oplocení by se pak nacházela na pozemku žalobců. V této souvislosti žalobci namítali, že stavební úřad je sankcionoval za nedoložení vlastního zaměření hranice pozemku, přičemž nevzal v úvahu, že vlastník sousedního pozemku pan J. R., by pak mohl vznášet stejné námitky proti přesnosti zaměření jako oni. Stavební úřad tak měl povinnost vést žalobce a pana J. R. k souhlasnému vytyčení hranice, nebo je odkázat určení hranice soudem v občanskoprávním řízení.

[3] Krajský soud žalobu zamítl. Shledal, že stavební úřad vyzval žalobce k zaměření předmětné stavby, ale žalobci na tuto výzvu nereagovali a zaměření stavby jimi nebylo opatřeno. Žalobci pouze zpochybňovali vytyčení hranice provedené geodetem R. K. Vzhledem k tomu, že nebylo ze strany žalobců zajištěno zaměření stavby, stavební úřad vyžádal u ZKI kontrolu správnosti protokolu o vytyčení hranice mezi pozemky p. č. st. X a p. č. X v k. ú. S. Ze sdělení ZKI vyplývá, že umístění stavby oplocení v terénu je v rozporu s průběhem vlastnické hranice evidované v katastru nemovitostí a tedy i ohlášením stavby. Ačkoliv katastrální vyhláška umožňuje určitou nepřesnost geodetických prací, kdy souřadnicová chyba nesmí činit více než 0,26 m od středu měřeného místa, hodnotu nepřesnosti nelze měnit na 0,52 m.

[4] Žalobci mohli nechat hranici pozemků zaměřit ještě předtím, než započali s výstavbou oplocení, pokud měli o jejím průběhu pochybnosti. Ze správního spisu navíc bylo zjištěno, že k dohodě o průběhu hranic došlo mezi vlastníky již v roce 1977, kdy na základě mapovacího náčrtu č. 115 z roku 1977 byla vyšetřena hranice mezi pozemky v terénu. Krajský soud proto uzavřel, že ze strany žalobců nebyl předložen důkaz, který by vytyčení hranice mezi pozemky p. č. st. X a p. č. X v k. ú. S. zpochybnil, a stavební úřad proto nepochybil, pokud vycházel z protokolu o vytyčení hranice, který byl předložen panem J. R. a následně i přezkoumán ZKI, který konstatoval jeho správnost.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Žalobci (dále jen „stěžovatelé“) napadli rozhodnutí krajského soudu kasační stížností.

[6] Stěžovatelé nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že nereagovali na výzvu stavebního úřadu k zaměření hranice pozemku a pouze zpochybňovali vytyčení provedené

pokračování

geodetem R. K. Žalobci na základě výzvy stavebního úřadu kontaktovali geodetickou kancelář, podle níž vyměření hranic pozemku odpovídá mezní souřadnicová chyba 0,52 m, v jejíž toleranci bylo oplocení postaveno. Pokud by oslovený geodet hranici vytyčil, došel by ke stejnému nebo pro stěžovatele příznivějšímu závěru, než vyplývá z vytyčení zpracovaného R. K.

[7] Stěžovatelé opakují svoji námitku, že stavební úřad je sankcionoval za to, že nedoložili vlastní zaměření hranice pozemků, a vycházel ze zaměření dodaného panem R. Pokud by však žalobci nové zaměření správnímu orgánu dodali, mohla by být ze strany pana R. rovněž namítána uvedená tolerance mezní souřadnicové chyby. Stěžovatelé se domnívají, že v tomto případě měl správní orgán sám vést odvolatele a pana R. k souhlasnému vytyčení hranice, případně je odkázat na rozhodnutí o průběhu hranice v občanskoprávním řízení. Postup stavebního úřadu měl být v tomto směru v rozporu se základními zásadami správního řízení, a to zásadou materiální pravdy, správnosti a rovnosti účastníků řízení.

[8] Podle stěžovatelů také nelze souhlasit s názorem krajského soudu, že souřadnicová chyba nesmí činit více než 0,26 m od středu měřeného místa, z čehož plyne, že hodnotu nepřesnosti nelze měnit na 0,52 m. Zde podle názoru stěžovatelů krajský soud nesprávně aplikoval bod 13. přílohy katastrální vyhlášky, z něhož plyne, že souřadnicová chyba činí 0,26 m od středu měřeného místa, kdy tato chyba může být na obě strany od měřeného místa. Chybovost tedy může dosáhnout dvojnásobku této hodnoty, tj. 0,52 m.

[9] Žalovaný ve svém vyjádření konstatoval, že rozsudek krajského soudu je v souladu se zákonem a kasační stížnost není důvodná. Osoba zúčastněná na řízení se na výzvu Nejvyššího správního soudu ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III.

Posouzení kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přípustná, a stěžovatelé jsou v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupeni advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud zjistil ze správního spisu následující skutečnosti rozhodné pro posouzení věci: dne 29. 8. 2003 stěžovatelé ohlásili stavbu oplocení mezi pozemky p. č. st. X a p. č. X u rodinného domu č. p. X v k. ú. S. s tím, že plot má být umístěn na pozemku stěžovatelů. Obecní úřad, komise výstavby, sdělením ze dne 4. 9. 2003, č. j. 629/03 stěžovatelům sdělil, že proti provedení drobné stavby nemá námitky.

[13] Dne 6. 5. 2014 vydal stavební úřad výzvu k bezodkladnému zastavení prací, č. j. MM 1225/2014 ORR/Hr, odůvodněnou dokladem o vytyčení hranice mezi pozemky

p. č. st. X a p. č. X v k. ú. S., který prokazuje, že stavba oplocení se nenachází na pozemku ve vlastnictví stěžovatelů, jak bylo uvedeno v ohlášení. To měl potvrzovat i dopis zástupce stěžovatelů adresovaný panu J. R., v němž je konstatováno, že stavba se nachází na jeho pozemku. Téhož dne stavební úřad vydal oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby a předvolání k ústnímu jednání, č. j. MM 21322/2014 ORR/Hr. V protokolu z ústního jednání ze dne 27. 5. 2014, č. j. MM 25005/2014 ORR/Hr, je zaznamenáno vyjádření pana J. R., vlastníka pozemku p. č. X, který požadoval odstranění stavby oplocení, jelikož tato se nachází na jeho pozemku. Podle protokolu o opakovaném ústním jednání ze dne 27. 5. 2014 stěžovatelé zastoupení Mgr. Ondřejem Šimánkem nesouhlasili s provedeným vytyčením hranice a uvedli, že zajistí vlastního geodeta k objasnění skutečné hranice mezi pozemky.

[14] Ve vyjádření ze dne 27. 1. 2015 adresovaném stavebnímu úřadu zástupce stěžovatelů uvedl, že podle blíže neurčeného nezávislého geodeta, kterého stěžovatelé oslovili, má vytyčení hranic jako přenesení bodů z podkladů katastru nemovitostí do terénu geodetickou metodou vyměření ze souřadnic podle přílohy katastrální vyhlášky střední souřadnicovou chybu 0,26 m, které odpovídá mezní souřadnicová chyba 0,52 m (2 x 26 cm). Při dalším vytyčení pozemku by tak geodet musel dospět k závěru, že oplocení je v této toleranci a lze tedy tvrdit, že stojí na pozemku stěžovatelů.

[15] Dne 6. 3. 2015 požádal stavební úřad ZKI o přešetření protokolu o vytyčení pozemku, který vyhotovila Geodetická kancelář – R. K., za účelem zodpovězení otázky, zda je možné o odstranění stavby oplocení na základě tohoto vytyčení rozhodnout. ZKI v odpovědi na žádost o přešetření ze dne 8. 4. 2015 uvedl, že v posuzovaném případě je platné geometrické a polohové určení hranice pozemku dáno zobrazením v digitální katastrální mapě, přičemž lomové body jsou evidovány v kódu kvality, pro který je stanovena střední (základní) souřadnicová chyba 0,26 m. V postupu při provedeném vytyčování ZKI neshledal žádné pochybení. Vytyčovací dokumentace je podle ZKI použitelná jako důkazní prostředek a to tím spíše, že nebyla rozporována jiným důkazem stejné nebo vyšší závaznosti (jiné vytyčení, rozhodnutí soudu nebo podaná žaloba apod.).

[16] ZKI dále shledal, že bod č. 115-306 tak, jak je evidován, vznikl na prodloužení plotu. Tento bod byl ve chvíli jeho prvotního určení podle polního náčrtu č. 115 označen „na betonu“, a zjevně se nejednalo o sloupek nebo lom plotu. Betonový sloupek č. 10 není prvkem katastrální mapy a hranice byla určena až za ním směrem k budově na pozemku p. č. st. X. Pokud je tedy nová podezdívka stavěna k betonovému sloupku, je toto umístění podle ZKI jednoznačně pochybné, a tedy v rozporu se skutečným průběhem vlastnického práva tak, jak je v tuto chvíli v katastru nemovitostí evidováno.

[17] Podle protokolu o vytyčení hranice pozemku ze dne 4. 4. 2014, vyhotoveného geodetickou kanceláří R. K., byly vytyčeny: „bod č. 115-314 na vlastnické hranici mezi pozemky st. X, X, X, bod č. 115-306 na vlastnické hranici mezi pozemky st. X, X, X, bod č. 115-45 na vlastnické hranici mezi pozemky st. X, st. X, X, body č. 115-229 a 115-232 na vlastnické hranici mezi pozemky st. X, st. X,“ v k. ú. S. Podle vytyčovacího náčrtu je bod č. 115-306 označen jako „kámen barva“. Od tohoto bodu se ve vzdálenosti 0,65 m na pozemku p. č. X nachází na vytyčovacím náčrtu betonový sloupek označený číslem 10. Podle polního náčrtu z místního šetření hranice pozemků z roku 1977, který je rovněž

pokračování

přílohou protokolu, je vzdálenost mezi stavbou na p. č. st. X a bodem 115-306 v rozmezí od 0,31 m do 0,48 m.

[18] S ohledem na výše uvedené skutečnosti posoudil Nejvyšší správní soud námitky stěžovatelů. V první řadě je třeba odmítnout tvrzení, že stavební úřad stěžovatele „sankcionoval“ za to, že nedoložili vlastní vytyčení hranice pozemku. Jelikož stěžovatelé totožnou námitku vznesli již v řízení před krajským soudem, odkazuje zde Nejvyšší správní soud v zájmu stručnosti na závěry obsažené v napadeném rozsudku, s nimiž se ztotožňuje. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, postupují správní orgány tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V posuzovaném případě stavební úřad vycházel z dokumentace o vytyčení hranice pozemku provedeného odborným geodetem a z vyjádření ZKI. Dokumentace o vytyčení hranice pozemku obsahuje v souladu s § 90 odst. 1 katastrální vyhlášky vytyčovací náčrt a protokol o vytyčení hranice pozemku, které splňují věcné a formální náležitosti podle bodů 16.28 – 16.32 vyhlášky. Správnost dokumentace byla potvrzena také vyjádřením ZKI, které její obsah ve vztahu k posuzovanému případu blíže objasňuje.

[19] Pokud stěžovatelé se závěry vyplývajících z dokumentace o vytyčení hranice pozemku a vyjádření ZKI nesouhlasili, měli s ohledem na § 52 správního řádu označit důkazy na podporu svých tvrzení. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011 – 66: *„povinnost vyplývající z § 52 správního řádu nelze vykládat v tom smyslu, že na účastníkovi řízení leží břemeno tvrzení a následně i důkazní břemeno ohledně zjišťovaných skutečností; je však povinen prokázat, co sám tvrdí, pokud má správní orgán právě z jeho tvrzení vycházet. Žalobce v tomto směru sám neoznačil žádný relevantní důkaz, který by byl sto zpochybnit zjištěný skutkový stav“*. Stěžovatelé v posuzovaném případě nepředložili, resp. neoznačili žádný důkaz, který by skutkový stav zjištěný z uvedených odborných podkladů zpochybňoval. Vyjádření nejmenovaného geodeta reprodukované správním orgánům prostřednictvím zástupce stěžovatelů za takový důkaz považovat nelze. K obsahu tohoto tvrzení se nicméně ZKI přesto vyjádřil a neshledal jej rozhodným pro zodpovězení posuzované otázky.

[20] Z vyjádření ZKI vyplývá, že při vytyčení lze postupovat více způsoby, které mohou vést k odlišným výsledkům. Jedná se však o teoretický předpoklad, k němuž nelze v posuzovaném případě nijak přihlídnout, jelikož jiné vytyčení hranice pozemků nebylo ve správním řízení předloženo. Vytyčení hranice pozemku spočívá ve vyznačení hranice pozemku v terénu na základě geometrického a polohového určení evidovaného v katastru nemovitostí. Samo o sobě nepředstavuje podklad svědčící jedné či druhé straně ve sporu o průběh hranice pozemku. Nelze proto shledat pochybení v tom, že stavební úřad použil jako důkaz vytyčení hranice pozemku předložené panem J. R., které splňuje náležitosti stanovené právními předpisy.

[21] S výše uvedeným souvisí také námitka, podle níž měl krajský soud nesprávně aplikovat bod 13.9 přílohy katastrální vyhlášky. Podle stěžovatelů je třeba hodnotě střední souřadnicové chyby ve výši 0,26 m rozumět tak, že tato chyba může být na obě strany od měřeného místa, a chybovost tedy může dosáhnout dvojnásobku této hodnoty, což je 0,52 m. Tato charakteristika střední souřadnicové chyby je však chybná. Střední souřadnicovou chybu si lze představit jako plochu kruhu o určitém poloměru se středem v evidované

souřadnici, o které tvrdíme, že zde všude může určený bod být (srov. rozsudek ze dne 26. 3. 2014, č. j. 1 As 7/2014 – 54). V rámci střední souřadnicové chyby se tedy chybovost může pohybovat pouze v hodnotě vyjadřující poloměr kruhu směrem od jeho středu, tj. v posuzovaném případě 0,26 m podle kódu kvality 4 uvedeného v bodě 13.9 přílohy katastrální vyhlášky.

[22] Ani pokud by soud přihlédl k hodnotě mezní souřadnicové chyby, která podle bodu 13.2 přílohy katastrální vyhlášky činí dvojnásobek střední souřadnicové chyby, tedy stěžovatelem zmiňovaných 0,52 m, by však nebylo možné dospět k závěru, že stavba oplocení se nachází na pozemku stěžovatelů. Stavba oplocení byla postavena v rovině s betonovým sloupkem (jak dokládají fotografie založené ve správním spise), který je podle vytyčovacího náčrtu na pozemku pana J. R. ve vzdálenosti 0,65 m od bodu 115-306 vytyčeného na hranici pozemku. Ani v případě zohlednění stěžovateli (nesprávně) prosazované odchylky 0,52 m by se tedy plot nemohl nacházet na pozemku stěžovatelů.

[23] Pro účely dokazování průběhu vlastnické hranice je možné odchylky dané charakterem zeměměřičské činnosti korigovat objektivními skutečnostmi svědčícími o skutečném průběhu vlastnické hranice. Pokud je z provedených důkazů zřejmé, že betonový sloupek je již na pozemku pana J. R. ve vzdálenosti 0,65 m od hranice pozemků, a vzdálenost hranice pozemků p. č. st. X a p. č. X od stavby č. p. X na pozemku p. č. st. X byla na plánu z roku 1977 určena v rozmezí od 0,32 m (v bodě 115-44) do 0,48 m (mezi body 115-30 a 115-32), je zřejmé, že stavba oplocení postavená v rovině s betonovým sloupkem se nenachází na pozemku stěžovatelů, nýbrž na pozemku ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení, a tedy je prováděna v rozporu s ohlášením ze dne 29. 8. 2003. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že na základě takto zjištěného skutkového stavu měl stavební úřad povinnost nařídít odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 2006.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[24] Nejvyšší správní soud ze všech výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[25] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se mu proto nepřiznává. Osobě zúčastněné na řízení nebyla uložena žádná povinnost ve smyslu § 60 odst. 4 s. ř. s., a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. listopadu 2016

pokračování

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu